

zнову. V Rakousku ovšem bylo ošetření i nádobí dražší.

Až si tedy dnes, milí posluchači, v novinách přečtete nějaké naprosto neuvěřitelné vysvětlení našich politiků o jejich aférách, neohrnujte nos. Ačkoliv jejich řeči zní mnohdy velmi zvláštně, věřte jim. Ony se v životě totiž dějí takové věci, nad kterými zůstává opravdu rozum stát.

8

O umění zachovat vážnou tvář

Nevím, co koho z vás dnes čeká, ale je dost dobře možné, že se dostanete do situace, v níž musíte zachovat vážnou tvář. Třeba na pohřbu. Ne vždy se to ovšem podaří. Slavnostní chvíle jsou jako stvořené pro trapasy. A ani příliš nezáleží na tom, zda se jedná o pohřeb, nebo o svatbu. Můj přítel, který je knězem, měl oddávat snoubence. Celý obřad se měl odehrát v jedné cizí farnosti, kde si budoucí manželé přáli, aby je onen mladý kněz oddával. Vytanula mu ovšem před očima hrozná situace, která se mu kdysi stala. Jednu sobotu, kdy se měla konat jakási svatba, bylo třeba také vypravit pohřeb. Ten měl sice následovat až dvě hodiny po svatebním obřadu, nicméně pohřební zřízení se nějak předběhli a když kněz vstoupil do

9

kostela, aby zkontroloval svatební přípravu, našel před oltářem rakev s nebožtíkem. Aby se něco podobného nestalo tentokrát, vše pečlivě prověřil.

Svatební obřad započal ve vsi vážností a důstojnosti. Hostů byl skoro plný kostel, všichni ve společenském oděvu. Asi v polovině obřadu vrzly dveře kostela a objevila se v nich v protisvětle tmavě oděná dáma s kyticí. Vypadalo to na opožděného svatebního hosta, mohlo to ale být něco mnohem horšího. Můj kamarád proto přidal na rychlosti. Občas pohlédl dozadu ke dveřím, kde dáma asi deset minut rozbalovala kytici a celofán skládala na drobné čtverečky. Obal pečlivě vložila do kabelky a kytici uchopila do pravice. V tu chvíli pohlédla veškerá naděje. Z kytice vlála jakási stuha. Svatba začala probíhat přímo expresně. Dáma chvíli postála, poté prošla mezi lavicemi a usedla do první z nich hned vedle matky ženicha. Na tu vzdálenost už byl k přečtení i nápis na stuze „Poslední sbohem, drahý Josefe“. Knězi se začal pode-

zřele chvět hlas, ale stále statečně vedl svatební obřady. Tmavě oděná stará dáma se několikrát nechápavě rozhlédla po kostele, narovнала stuhu na kytici a obrátila se k ženichově matce. A stařeckým šepotem, který se rozléhal po celém kostele, se zeptala: „Kde je rakev?“ V té chvíli už můj kamarád nedokázal zachovat vážnou tvář.

Poučení je jednoduché. Tak jako jde někdy na dálku těžko rozeznat, co je kytice svatební a co kytice pohřební, lidé málokdy poznají, jestli pláčete bolestí, nebo řvou smíchem.